

Зростає грім дніпрових струн,
Замурували хмари обрій...
Як ніч, нахмурився Перун, —
Його обурило сон недобрий.

Таке ввижалося йому:
Чужий, нахабний хтось приходив
І насміхався: «затамуй,
Коли ти бог, дніпрові води...»

І котить гнів стара душа,
Кремінно витесана з дуба:
У хмарах — темрява й пожега,
У хмарах — рокоти і труби,

Рече та стогне Дніпр у млі,
Земля здригається, як в трясцях...
І шепчуть злякано в селі:
«О, Він ніколи їм не дасться...»

Прага, 1924

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«STEFANOS I».